

Мојој ћерки Нађи Лекић је 27. 09. 2006. године константован гена валга деформитет колена на институту мајка и дете. Докторка Јефтић је констатовала величину малеоралног размака (размак између скочених зглобова када дете додирне колена) од 8 центиметара у стојећем положају и 6 центиметара у лежећем положају. После неуспелог третмана са гипсаном логентном преко ноћи докторка Јефтић нас упућује на фирму Добродетељ и господина Мирослава Јаковљевића. У априлу и мају 2007. године се праве апарати и Нађа почиње да их носи 18. 05. 2007. године. Апарати се носе и преко дана и преко ноћи. Прва контрола са апаратима обавља се 19. 07. 2007. године. Величине размака између скочних зглобова у стојећем положају је 4,5 центиметра а у лежећем 2,5 центиметра... Апарате смо наставали да носимо до 30. 07. 2007. године када је обављена друга контрола на којој је малеорални тазмак и у стојећем и лежећем положају износио 2 центиметра.

Ниједног тренутка се дете није опирало током лечења. Апарате је од првог дана прихватила као игру, назвали смо их „ролери“ и тако смо их носили проводећи време у игри, возећи бицикли трчећи, скакајући, јер је са апаратима била једнако физички активна као и раније. Резултати које смо добили су изненађење и за докторку која је дете пратила од почетка. Све се лепо уклопило, сјајан динамички апарат који дете није спутавало ни једног тренутка. Једна упорна мама којој ни високе температуре нису биле оправдање да се апарати не носе и наравно најважније трогодишња Нађа која хтела да сарађује од самог почетка. Упорност нам се исплатила.

Хвала Мирославу

Наташа Лекић